

Ця книжка належить принцесі

Мій улюблений колір

Моя улюблена квітка

Мого единорога звать

Чари, які мені вдаються найліпше

записувати слова заклинання. Чорнило, до речі, теж було аж ніяк не просте.

– Альгус, домус, пресідум, анімео, домум, регіна, терра, аква, салютем, омнія!

Летісія дописала слова заклинання й легенько подмухала на аркуш.

– Принцеси! – звернулася до всіх принцеса Сміливого Серця Фернанда. – Нам треба виголосити заклинання всім разом, щоб воно подіяло.

Принцеси хором повторили заклинання. І тієї ж миті всі слова, написані на аркуші, раптом з'явилися в повітрі у вигляді вогнених літер, а за кілька секунд зникли, ніби їх і не було.

– Ох, ми ледве встигли! – зойкнула принцеса Прекрасних Танців Алекса.

– Це заклинання так подіє на дракона Дагмара, що він нізачо не зможе вибратися зі своєї ущелини й потрапити до нашої країни, – заспокоїла всіх принцеса Перламутрових Оздоб Біанка. – Невидима стіна відгородила ущелину від решти світу.

– Тепер настав час узятися за інші справи, – сказала принцеса Джемма.

І маленькі принцеси, попрощавшись, розійшлися по домівках.

У кожній з них був свій особливий чарівний дар. Але це геть не означало, що їм не доводилося виконувати буденну роботу.

Ось і зараз вони взялися хазяйнувати. Звісно, можна було все переробити й за допомогою чарів. Тоді посуд вимився б сам, а мітла сама чисто вимела б оселю... Але це було нецікаво. Принцеси вважали, що значно приємніше наводити лад своїми руками.

АЛЬ
ДОМУС

ПРЕ
АНИМЕО

Принцеса, яка не вірила у свої сили

Мерібелла – принцеса Незвичайних Фантазій. Вона любить шати ніжно-блакитного кольору. І характер у неї лагідний і ніжний. Можливо, тому вона не завжди впевнена у власних силах. Але її відданий друг единоріг Дарсі будь-якої миті готовий підтримати принцесу.

У кожній країні іноді бувають свята. Саме сьогодні жителі Країни Чарівних единорогів відзначали свято Дарів природи, коли всі раділи врожаю й дякували природі за те, що вона дала вдосталь чудових плодів. Принцеси прикрашали будиночки, наводили лад у квітниках, прибирали у двориках, розвішували різнобарвні ліхтарики на вулицях.

Принцеса Незвичайних Фантазій Мерібелла розчесала гриву своєму единорогу, вплела в неї яскраві тропічні квіти й щедро посипала блискітками.

– Гарно ж як! Який ти в мене красунчик, Дарсі!

– А я зовсім не люблю цих прикрас! – невдоволено пробурмотів Дарсі. – Я ж не новорічна ялинка! – З усіх единорогів казкової країни він був найбільшим буркотуном. – До того ж квіти так апетитно пахнуть, що їх кортить з'їсти.

– Я тебе так ошатно вбрала, бо нині свято! Як добре було б поїхати на святковий парад. Хочу, щоб ти був найгарнішим единорогом. – Мерібелла подивилася на свою роботу й замилувалася другом.

– Мерібелло! Доброго ранку! – Це завітала в гості принцеса Запахущих Троянд Летісія. – Ти пам'ятаєш, що сьогодні ми виступаємо на святковому концерті? Удвох ми виконаємо нашу пісню. Сподіваюся, що всім вона сподобається. Не даремно ж було стільки репетицій.

Мерібелла подивилася на Летісію, і на її очах забриніли сльози.

– Мені здається, що я не зможу її проспівати. Я забуду слова! З мене сміятимуться. Я всім зіпсую свято.

І Мерібелла гірко заплакала.

Принцеса Летісія була рішуча й самовпевнена. І навіть збагнути не могла, як можна таке говорити перед самісіньким виступом. А ще ці сльози!

– Що ти верзеш? – обурилася вона. – Ти аж ніяк не можеш зіпсувати наш виступ! Ми так довго готувалися до цього концерту! Але якщо втнеш щось несподіване – начувайся: я більше не дружитиму з тобою. Ти боягузка!

І Летісія, розгнівавшись, тупнула маленькою ніжкою.

– Отож добре поміркуй! До вечора ще є час!

Летісія сіла на единорога, і він помчав її вздовж вулиці.

А принцеса Мерібелла залишилася вдома. Вона сумувала і скаржилася своєму единорогу Дарсі:

– Ніхто мене не розуміє. Усі думають, що я просто вередую. Але ж ні, це не примхи. Я справді дуже боюся виступати. І мені здається, що я невдаха. Я можу забути слова пісні, можу не в лад заспівати. Уявляю собі, як стою на сцені, а всі глядачі сміються з мене. Це так жахливо!

Мерібелла знову жалібно схлипнула.

Принцеса, яка рятувала єдинорогів

Хоробра й рішуча Фернанда –

принцеса Сміливого Серця. Понад усе вона любить допомагати тим, хто поряд із нею. Фернанді подобається вбиратися в брунатні сукні. Хоча, по правді, вона не любить капелюшків та стрічок і віддає перевагу костюмам для верхової їзди. Її відданий єдиноріг Арчі готовий до будь-яких пригод разом зі своєю принцесою.

Якщо ти думаєш, що всі принцеси – це найніжніші створіння, які тільки те й роблять, що насолоджуються пахощами квітів, теревенять про капелюшки й сукні та видивляються в люстерко, то ти глибоко помиляєшся. В одній з маленьких принцес геть не такий характер, як у її подруг. Вона смілива й відважна і не поступиться жодному сильному воїну. Найулюбленіші її заняття – скакати на єдинорогові, стріляти з лука, прудко бігати, плисти бурхливою річкою, і цим заняттям принцеса віддає перевагу перед усіма іншими. Спритна, сильна, принцеса може легко видертися на дуже високу стіну, обплетену потужними стеблами плюща, залізи на дерево або, мов кішка, зістрибнути з даху. Ось така вона, ця принцеса Сміливого Серця Фернанда.

Усі жителі Країни Чарівних єдинорогів знали, що на Фернанду завжди можна в усьому покластися. Адже не раз вона визволяла їх із біди. Коли в країні сталося стихійне лихо – дуже велика повінь, Фернанда рятувала чимало жителів, яких підхопив і поніс за собою бурхливий потік. А минулої зими саме вона допомогла королеві, яка потрапила в заметіль разом з придворними.

Одного разу Фернанда рятувала єдинорога принцеси Ранкової Зорі Амалії, який заблукав у горах і мало не загинув.

— А про мене ти забула? — обізвався Арчі. — Звісно, ти в нас дуже смілива й сильна. Недарма тебе звать принцесою Сміливого Серця. Але іноді і я можу стати тобі в пригоді. Крім того, я ж так люблю вигадувати всілякі дива.

Арчі тихенько заіржав, і тієї ж миті в ущелині з'явилася велика хмара.

— Лізь на цю хмару. Вона хутко підніме нас нагору.

Принцеса допомогла единорогу Амалії залісти на хмару. Хмара легенько здригнулася і плавно полетіла повітрям, здіймаючи вгору Фернанду та її друзів-единорогів.

І ось уже принцеса Амалія обіймає свого единорога.

— Мій Боско! Ти врятований! Дякую тобі, Фернандо! Ти найсміливіша принцеса в нашій країні!

— Та ні ж бо! Коли б не Арчі, то геть невідомо, чи впоралася б я! Іноді моєї відваги буває замало. Певно, що й чари в деяких випадках не завадять. — Фернанда ласкаво поплескала Арчі по загривку. — Та й разом із відданим другом долати труднощі значно легше.

Справжній друг завжди прийде на допомогу і врятує!

